Συγκέντρωση αλληλεγγύης στην Rojava -Κυριακή, 11 Ιανουαρίου, στις 15:00, στο Μετρό Συντάγματος.

Για ακόμη μια φορά η επανάσταση της Ροζάβα αλλά και κάθε ψήγμα δημοκρατικής συνύπαρξης, αυτοδιοίκησης και πολιτικής προοπτικής βρίσκεται σε κίνδυνο

Στις 7 Ιανουαρίου ένοπλες συμμορίες που χρηματοδοτούνται, εκπαιδεύονται και καθοδηγούνται από το τουρκικό κράτος, μαζί με δυνάμεις της κυβέρνησης Τζολάνι, το προερχόμενου από την τζιχαντιστική ομάδα HTS, η οποία ανέλαβε την εξουσία υτηριζόμενη από θρησκευτικά καθεστώτα της περιοχής μετά την πτώση του καθεστώτος του δικτάτορα Μπασάρ αλ Άσαντ, εξαπέλυσαν επίθεση με βαρύ οπλισμό σε αυτόνομες περιοχές στο Χαλέπι. Έχουν στοχευθεί νοσοκομεία, αλλά και ολόκληρες γειτονιές έχουν κηρυχθεί στρατιωτικές ζώνες από το συριακό στρατό, το οποίο έχει ως αποτέλεσμα τον θάνατο αμάχων, αλλά και την απομάκρυνση αρκετών χιλιάδων ανθρώπων από τις κοινότητες τους.

Της κλιμάκωσης αυτής προηγήθηκαν το συνεχές σαμποτάρισμα των συνομιλιών του προηγούμενου Μαρτίου μεταξύ της προσωρινής κυβέρνησης και των SDF από κρατικούς παράγοντες με τελευταία συνάντηση μια μέρα πριν στη Δαμασκό, αλλά και η συνεχής υπενθύμιση και παρότρυνση εθνών κρατών της περιοχής που «βοηθούν» στην ανοικοδόμηση της Συρίας, ώστε να διασφαλίσουν τα συμφέροντα τους, με προεξάρχοντα το τουρκικό κράτος, πως οι SDF πρέπει να αφοπλίστουν και γενικότερα όλοι οι θεσμοί αυτοδιοίκησης της επανάστασης της Ροζαβα να αφομοιωθούν από το συριακό κράτος.

Για μια ακόμη φορά, δηλώνουμε αλληλεγγύη στη κοινωνική επανάσταση της Ροζάβα, ενάντια σε γενοκτονικές και

εθνοκάθαρτικες πολιτικές.

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας, Κυριακή, 11 Ιανουαρίου, στις 15:00, στο Μετρό Συντάγματος.

Ανακοίνωση του Αναρχικού Μετώπου σχετικά με τη διακοπή των διαδικτυακών γραμμών στο Ιράν

Σε όλες τις πόλεις της γεωγραφίας του Ιράν βρίσκεται σε εξέλιξη μια τελική και καθοριστική εξέγερση. Το κατασταλτικό καθεστώς και οι μισθοφορικές του δυνάμεις καταρρέουν, και διαμορφώνεται μια συλλογική εμπειρία αντίστασης και ελευθερίας στην οποία έχουν μερίδιο όλοι οι ελευθεριακοί άνθρωποι. Το αποτέλεσμα αυτών των διαδηλώσεων δεν καθορίζεται ούτε από τις παγκόσμιες δυνάμεις ούτε από την πρωτεύουσα· αντίθετα, διαμορφώνεται στην καρδιά των γειτονιών των πόλεων. Το μάθημα που αντλούμε από την εξέγερση ενάντια στο αυταρχικό καθεστώς είναι ότι όταν οι άνθρωποι μοιράζονται κοινές εμπειρίες, γνώση και εμπιστοσύνη, η παρουσία τους στους δρόμους γίνεται ισχυρότερη, πιο αποτελεσματική και ασφαλέστερη. Παράλληλα, κλείνουν οι δρόμοι διείσδυσης και ιδιοποίησης από αυταρχικούς και μισθοφόρους.

Όταν οι αυθόρμητες και επαναστατικές επιτροπές γειτονιάς συνδέονται μεταξύ τους, μέσα από αυτή τη σύνδεση θα προκύψουν αστικές κομμούνες. Ένα οριζόντιο, δυναμικό και υπόλογο δίκτυο, που αυτοδιοικείται χωρίς κυριαρχία και κατανέμει τη λήψη αποφάσεων, τον συντονισμό και την ευθύνη σε όλους. Η επικοινωνία μεταξύ των καντονιών –τα οποία αποτελούνται από

σύνολα κομμούνων των γύρω περιοχών– βασίζεται στη συλλογική εμπειρία και συνεργασία και μετατρέπεται σε ένα ζωντανό δίκτυο που δεν περιορίζεται σε ένα κέντρο ή σε επιβεβλημένη εξουσία, αλλά στο οποίο ρέει η συλλογική βούληση.

Με τη συνέχιση αυτής της πορείας, μετά την κατάρρευση του ολοκληρωτικού καθεστώτος, η κοινωνία δεν θα μείνει αποπροσανατολισμένη ούτε θα χρειαστεί την αναπαραγωγή ενός κεντρικού κράτους. Η ζωή, η ασφάλεια, η ανοικοδόμηση και η συλλογική λήψη αποφάσεων θα αναδυθούν μέσα από τα ίδια αυτά δίκτυα, και η εξουσία, αντί να συγκεντρώνεται σε ένα σημείο, θα μοιράζεται ανάμεσα στους ανθρώπους. Αυτή η πορεία καθιστά βιώσιμη την ελευθερία και τη συλλογική αυτοδιοίκηση και εξουδετερώνει κάθε προσπάθεια ιδιοποίησης της λαϊκής βούλησης. Το αίμα των διαδηλωτών δεν θα στρώσει κόκκινο χαλί για κανέναν άρχοντα ή ξένη δύναμη· η κοινωνία θα επιστρέψει στους πραγματικούς της ιδιοκτήτες.

Αυτή τη στιγμή, οι διαδικτυακές γραμμές στις πόλεις του Ιράν έχουν διακοπεί και οι ενεργοί σύντροφοι έχουν χάσει την επικοινωνία τους μαζί μας. Με βάση τα προηγούμενα γεγονότα, αυτό μπορεί να αποτελεί ένα βαθιά ανησυχητικό σημάδι της πολιτικής κατάστασης και της πιθανότητας μιας νέας μαζικής σφαγής των αγωνιζόμενων ανθρώπων από τις κρατικές δυνάμεις ασφαλείας και τον στρατό του φασιστικού καθεστώτος που κυριαρχεί στη γεωγραφία του Ιράν.

Γυναίκα – Ζωή – Ελευθερία

Αναρχικό Μέτωπο

Ανακοίνωση Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας για την στρατιωτική επίθεση των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας

Από τα ξημερώματα είναι σε εξέλιξη στρατιωτική επίθεση του κράτους των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας. Με σφοδρούς, ταυτόχρονους, αεροπορικούς βομβαρδισμούς στην πόλη του Καράκας και στις πολιτείες Λα Γκουάιρα, Αραγούα, Μιράντα και αλλού.

Είναι μια συνήθης συνέχεια επιβολής του ασφυκτικού ελέγχου του Κράτους των ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική, τη λεγόμενη και «πίσω αυλή της Αμερικής» καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες, από τον 19ο αιώνα, τη θεωρούσαν ζωτικό χώρο συμφερόντων και

άσκησης επιρροής, αντιμετωπίζοντάς τη ως αποικιοκρατική κτήση. Τα παραδείγματα πολλά, όπως πρόσφατα, με την ανάπτυξη πολεμικών αεροσκαφών, τον περασμένο Δεκέμβριο, στον Ισημερινό, παλιότερα στη Γρενάδα (1983), στον Παναμά (1989), αλλά και με την εκκωφαντική «εισβολή», το 1973, στη Χιλή. Τα προσχήματα αυτών των στρατιωτικών επεμβάσεων δεν έχουν σημασία, γιατί είναι όλα αντίστοιχα των «Πυρηνικών» (aka «Όπλων Μαζικής Καταστροφής») του Ιράκ, ενώ σημασία έχει η στάση του Αμερικάνικου στρατιωτικοπολιτικού συμπλέγματος στο διεθνές ανταγωνιστικό πεδίο στη σημερινή πραγματικότητα.

Ωστόσο, η επίθεση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα αποτελεί σημείο – τομή για την αποικιοκρατία του 21ου αιώνα. Φέρνει την στρατιωτική εξουσία στο επίκεντρο της σύγχρονης κυριαρχίας, ξεχαρβαλώνοντας εντελώς το διεθνές δίκαιο του μεταπολεμικού κόσμου. Αποσύρει από το προσκήνιο πιο «πολιτικές» μορφές εξουσίας, που στηρίζονται πάνω στην ηγεμονία των αποικιοκρατών

πάνω στους υποτελείς λαούς. Χαράσσει ξανά τις σύγχρονες γιάλτες μεταξύ των αποικιοκρατών για την νομή του κόσμου, με υπόγειες συμφωνίες για τα back-yards των άλλων μεγάλων αποικιοκρατικών δυνάμεων (της Ρωσίας ως προς την Ουκρανία, της Κίνας ως προς την Ταϊβάν). Και επανεκκινεί τις μυλόπετρες του καπιταλισμού σε πολεμικούς ρυθμούς με καύσιμο πληθυσμούς, φυσικούς πόρους και φύση.

Ο Ντόναλντ Τραμπ φρόντισε να υπενθυμίσει από την αρχή της εισόδου του στο Λευκό Οίκο σε «φίλους» και συμμάχους, κυρίως, ποιος είναι το αφεντικό στο Δυτικό στρατόπεδο. Με την αυθαιρεσία του Κυρίαρχου συμμετείχε στη Μέση Ανατολή, είτε οριοθετώντας την γενοκτονία στη Γάζα είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, διατηρώντας ένα νεο-ψυχροπολεμικό κλίμα με τον μεγάλο εχθρό, την Κίνα.

Παράλληλα, με ξεχωριστές συμφωνίες επέβαλε συνθήκες αιματηρής ειρήνης στη Μ. Ανατολή και προσπαθεί να κάνει το ίδιο με την Ουκρανία, νομιμοποιώντας το άλλο, υπό συγκρότηση, ανταγωνιστικό στρατόπεδο. Συνέπεια αυτής της τακτικής είναι ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, αλλά, και χωρίς καμμιά αμφιβολία, η παροχή συναίνεσης για την επέμβαση στην Βενεζουέλα.

Όπως και να έχουν τα πράγματα, η δυτική αποικιοκρατική υπεροψία για την πειθάρχηση των κοινωνιών του «τρίτου κόσμου», μέσω στρατιωτικών επεμβάσεων, έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα και σε πολλές περιπτώσεις οδυνηρές συνέπειες για το σύνολο των δυτικών κοινωνιών.

Το Διεθνές Δίκαιο είναι για τους υποταγμένους και όχι για τους Κυρίαρχους. Κάθε Κράτος, σα διαχωρισμένος θεσμός, μπορεί να νομιμοποιεί και να απονομιμοποιεί ανάλογα με τα συμφεροντά του και τους εκάστοτε πολιτικούς συσχετισμούς. Αυτοί όμως που καλούνται κάθε φορά να πληρώσουν είναι οι κοινωνίες που παράγουν το αναγκαίο αίμα-λίπασμα για την στρατοκρατία και τον κρατικό επεκτατισμό.

Η Βενεζουέλα βρίσκεται αντιμέτωπη με την μεγαλύτερη συγκέντρωση στρατιωτικής ισχύος που έχει εμφανιστεί στην ιστορία. Μπορεί όμως να γίνει ο τάφος του σύγχρονου μιλιταρισμού εισάγοντας, τον διάλογο της αντίστασης στο διεθνές πεδίο. Τα μεγάλα κοινωνικά κινήματα της Βενεζουέλας και της Λατινικής Αμερικής, που θα προβάλλουν αντιστάσεις απέναντι στην λαίλαπα της σύγχρονης αποικιοκρατίας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με τα δικά μας κινήματα στην Ευρώπη και στην Ελλάδα, που μάχονται την αποικιοκρατία, τον πόλεμο και τον καπιταλισμό.

Καλούμαστε σε αυτή τη συνθήκη, μπροστά στον πόλεμο, να αρνηθούμε τον στρατοπεδισμό, αρνούμενοι να ενισχύσουμε τους κανόνες και τις συνθήκες του πολέμου, τασσόμενοι ταυτόχρονα με τους λαούς ενάντια στην σύγχρονη αποικιοκρατία.

Η συγκρότηση αντιμιλιταριστικού αντιπολεμικού προγράμματος σε διεθνές επίπεδο είναι το αναγκαίο βήμα σήμερα και το οποίο, χωρίς ιδεολογικές κατασκευές, μπορούμε να το πετύχουμε. Ο κόσμος έχοντας την ιστορική εμπειρία των πρόσφατων παγκοσμίων πολέμων, μπορεί να τους σταματήσει. Ας είμαστε και εμείς σε αυτή την αντιμιλιταριστική αντιπολεμική ροή.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Η ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Ο μύθος ότι το κράτος εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον καταρρέει από όλες τις πλευρές. Καταρρέει στις μεταφορές, εκεί όπου η «ασφάλεια» μετρήθηκε σε νεκρούς στα Τέμπη. Καταρρέει στην

υγεία, που λειτουργεί σε μόνιμη κατάσταση κρίσης. Καταρρέει στην ενέργεια, παραδομένη σε μονοπώλια. Καταρρέει στην κατοικία, που μετατράπηκε από κοινωνικό δικαίωμα σε επενδυτικό προϊόν. Και σήμερα καταρρέει με τον πιο ωμό τρόπο στην αγροτική παραγωγή. Η εικόνα των αγροτών στους δρόμους είναι το ορατό αποτέλεσμα ενός συστήματος όπου κομματικές, κρατικές και καπιταλιστικές ελίτ διαχειρίζονται δημόσιους πόρους ως ιδιοκτησία τους, μεταφέροντας το κόστος των κρίσεων σε εκείνους που δεν έχουν καμία θεσμική ισχύ.

Το σκάνδαλο στον ΟΠΕΚΕΠΕ και η παρέμβαση της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας δεν αποκάλυψαν απλώς πρακτικές διαφθοράς. Αποκάλυψαν τον τρόπο με τον οποίο η αγροτική πολιτική έχει μετατραπεί σε πεδίο πελατειακών δικτύων, πολιτικής κάλυψης και οικονομικής αρπαγής. Την ίδια στιγμή που μεσάζοντες, «ημέτεροι» και επιχειρηματικά κυκλώματα απομυζούσαν κοινοτικούς πόρους, χιλιάδες πραγματικοί παραγωγοί εξαρτήθηκαν πλήρως από μια ροή χρήματος που ελέγχεται από μηχανισμούς στους οποίους δεν έχουν καμία πρόσβαση. Όταν αυτό το σύστημα μπλοκάρει, η παραγωγή παγώνει και όχι επειδή οι αγρότες δεν παράγουν.

Η κρίση πληρωμών είναι δομικό χαρακτηριστικό του κράτους που λειτουργεί ως διαμεσολαβητής ανάμεσα σε ευρωπαϊκά κονδύλια και εγχώρια δίκτυα εξουσίας. Οι έλεγχοι, αναγκαίοι για τη στοιχειώδη αποκατάσταση της νομιμότητας, μετατρέπονται σε όπλο μαζικής τιμωρίας των πιο αδύναμων. Η διαφθορά παραμένει συστημική, ενώ η «εξυγίανση» εφαρμόζεται οριζόντια στους σε βάρος των αδύναμων.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, ο αγρότης παρουσιάζεται είτε ως «επιχειρηματίας» που οφείλει να προσαρμοστεί, είτε ως «επιδοτούμενος» που νομιμοποιείται μόνο μέσω της εξάρτησής του από το σύστημα. Στην πραγματικότητα, όμως λειτουργεί ως φορέας ρίσκου. Αναλαμβάνει το κλιματικό, οικονομικό και κοινωνικό κόστος της παραγωγής, ενώ οι κρίσιμες αποφάσεις για τις τιμές, τις εισροές -νερό, ενέργεια, λιπάσματα, σπόρους-την αξία της γης και των προϊόντων λαμβάνονται στις πολυεθνικές, στις

τράπεζες, στα συγκεντρωμένα δίκτυα εμπορίας και διανομής και στους κρατικούς μηχανισμούς που τους υπηρετούν.

Όταν αυτό το καθεστώς κλονίζεται, το κράτος στέκεται απέναντι στην κοινωνία. Καθώς η κλιματική κρίση και η έλλειψη πόρων διαβρώνουν τη σταθερότητα του καπιταλιστικού μοντέλου, το κράτος γίνεται πιο αυταρχικό, πιο πειθαρχικό, πιο επιθετικό απέναντι στην κοινωνία. Δεν προστατεύει την παραγωγή, προστατεύει τη θεσμική του αρχιτεκτονική, αναδιανέμει απώλειες και έτσι αποκαλύπτεται το πραγματικό πολιτικό αδιέξοδο.

Το ερώτημα λοιπόν που τίθεται είναι ποιος ελέγχει την αγροτική παραγωγή, για ποιον και με ποιους όρους. Και αν αυτός ο έλεγχος εδώ που φτάσαμε μπορεί να παραμείνει στα χέρια κρατικών και καπιταλιστικών ελίτ σε έναν κόσμο οικολογικής κατάρρευσης και κοινωνικής αποσύνθεσης.

Η ιστορική διαδρομή της ΚΑΠ

Η κρίση του αγροτικού τομέα στην Ελλάδα δεν είναι συγκυριακή ούτε αποτέλεσμα «κακής εφαρμογής». Είναι το αποτέλεσμα μιας μακράς ιστορικής διαδρομής πολιτικών επιλογών που εφαρμόστηκαν με κεντρικό άξονα την Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ). Για να κατανοήσουμε τη σημερινή ασφυξία στον αγροτικό τομέα – οικονομική, περιβαλλοντική και κοινωνική – οφείλουμε να δούμε την ΚΑΠ πέρα από ένα τεχνικό εργαλείο ρύθμισης της παραγωγής αλλά ως έναν μηχανισμό πολιτικής διαχείρισης και κοινωνικής συναίνεσης σε ευρωπαϊκή κλίμακα, ο οποίος ιστορικά συγκροτείται για να απορροφά κρίσεις, αλλά καταλήγει να τις αναπαράγει σε νέα μορφή. Η κλιματική κρίση δεν δημιουργεί αυτό το αδιέξοδο αλλά το πολλαπλασιάζει και το καθιστά ορατό.

Η ΚΑΠ θεσμοθετείται στις αρχές της δεκαετίας του 1960, στο πλαίσιο της Συνθήκης της Ρώμης, ως απάντηση στην επισιτιστική ασφάλεια ως ζητούμενο της μεταπολεμικής Ευρώπης. Το διακύβευμα είναι σαφές και βαθιά κρατικοκεντρικό. Η γεωργία αντιμετωπίζεται ως στρατηγικός τομέας ασφάλειας, ισότιμος με την ενέργεια και τη βιομηχανία. Στόχος είναι η αύξηση της

παραγωγής, η σταθεροποίηση των αγορών και η εξασφάλιση εισοδήματος για τους αγρότες, μέσα από μηχανισμούς εγγυημένων τιμών και κοινής οργάνωσης της αγοράς. Σε αυτό το πλαίσιο, ο αγρότης νοείται περισσότερο ως κρίκος σε ένα σύστημα μαζικής παραγωγής, ενώ η εξουσία συγκεντρώνεται στον σχεδιασμό και στη ρύθμιση.

Ήδη από τη δεκαετία του 1970, με το Σχέδιο Mansholt, γίνεται σαφές ότι η ΚΑΠ δεν αποσκοπεί απλώς στη στήριξη των υφιστάμενων αγροτικών δομών, αλλά στη βαθιά αναδιάρθρωσή τους. Η επιδίωξη της μεγέθυνσης των εκμεταλλεύσεων, της συγκέντρωσης της παραγωγής και της αύξησης της παραγωγικότητας σηματοδοτεί την πρώτη συστηματική προσπάθεια μετατροπής της γεωργίας σε αγρο-βιομηχανικό σύστημα υψηλής αποδοτικότητας. Η κρίση που αναδύεται εδώ δεν είναι πλέον κρίση έλλειψης, αλλά κρίση αναντιστοιχίας ανάμεσα σε παραδοσιακές αγροτικές κοινωνίες και ένα μοντέλο εντατικοποιημένης παραγωγής που απαιτεί κεφάλαιο, τεχνολογία και κλίμακα.

Τη δεκαετία του 1980 γίνεται ορατή μια βασική αντίφαση της πρώτης ΚΑΠ. Το ίδιο το σύστημα που είχε σχεδιαστεί για να αυξήσει την αγροτική παραγωγή, αρχίζει να παράγει περισσότερα απ’ όσα μπορούν να καταναλωθούν ή να απορροφηθούν. Η υπερπαραγωγή δεν αποτελεί ένδειξη επιτυχίας, αλλά πρόβλημα. Τα μεγάλα πλεονάσματα προϊόντων, που έμειναν γνωστά ως «βουνά βουτύρου» και «λίμνες κρασιού», μετατρέπουν την αγροτική πολιτική σε ζήτημα δημόσιου κόστους και κοινωνικής αποδοχής. Αντί για αλλαγή του μοντέλου η παραγωγή συνεχίζει να ρυθμίζεται κεντρικά και ιεραρχικά με επιβολή νέων κανόνων ελέγχου όπως ποσοστώσεις και αποσύρσεις προϊόντων.

Το 1992 η ΚΑΠ περνά σε μια νέα φάση με τη λεγόμενη μεταρρύθμιση McSharry. Δεν πρόκειται απλώς για τεχνική αλλαγή, αλλά για απάντηση σε μια βαθύτερη πολιτική κρίση. Η εντατική γεωργία έχει ήδη προκαλέσει σοβαρές περιβαλλοντικές επιπτώσεις, το κόστος της πολιτικής αμφισβητείται κοινωνικά, ενώ οι διεθνείς πιέσεις στο εμπόριο καθιστούν το προηγούμενο μοντέλο δύσκολα υπερασπίσιμο. Για να διατηρηθεί, η ΚΑΠ αλλάζει

λόγο. Η στήριξη των αγροτών δεν συνδέεται πλέον άμεσα με τις τιμές των προϊόντων, αλλά με το εισόδημά τους, και η γεωργία επαναπροσδιορίζεται ως «πολυλειτουργική». Δεν καλείται πια μόνο να παράγει τρόφιμα, αλλά και να διατηρεί τοπία, οικοσυστήματα και κοινωνική συνοχή στην ύπαιθρο. Αυτή η διεύρυνση, όμως, είναι κυρίως ρητορική. Η εξουσία παραμένει συγκεντρωμένη στους ευρωπαϊκούς θεσμούς, στα κράτη και στους τεχνοκρατικούς μηχανισμούς που συνδιαλέγονται με αγορές, εταιρείες εισροών και εμπορικά δίκτυα, αποκλείοντας τους παραγωγούς από κάθε ουσιαστική συμμετοχή στη λήψη αποφάσεων και η πολιτική οργανώνεται όλο και περισσότερο ως τεχνοκρατική διαχείριση. Κάθε κοινωνικό ή περιβαλλοντικό αίτημα μεταφράζεται σε δείκτες, μέτρα, ελέγχους και καθεστώτα επιλεξιμότητας, μετατρέποντας τη συναίνεση σε ζήτημα συμμόρφωσης και όχι δημοκρατικής επιλογής.

Με την Agenda 2000, η ΚΑΠ επιχειρεί να δείξει ότι δεν αφορά πλέον μόνο την ποσότητα της παραγωγής, αλλά και την ανάπτυξη της υπαίθρου συνολικά. Εισάγεται ο λεγόμενος δεύτερος πυλώνας, που υποτίθεται ότι καλύπτει ζητήματα όπως η τοπική ανάπτυξη, η κοινωνική συνοχή και οι αγροτικές υποδομές. Παρ’ όλα αυτά, η αρχιτεκτονική της πολιτικής παραμένει σε μεγάλο βαθμό αμετάβλητη. Οι βασικές εισροές πόρων και εξουσίας εξακολουθούν να καθορίζονται κεντρικά, ενώ οι τοπικές κοινωνίες καλούνται να «προσαρμοστούν» σε προκαθορισμένα πλαίσια, με όρους διαχειριστικής συμμόρφωσης και όχι δημοκρατικού σχεδιασμού.

Η περίοδος από τις αρχές της δεκαετίας του 2000 έως το 2020 σηματοδοτεί μια βαθύτερη μετατόπιση της ΚΑΠ, σε αυτό που μπορεί να περιγραφεί ως ΚΑΠ της πειθάρχησης. Οι ενισχύσεις αποσυνδέονται από την ίδια την παραγωγή και παρουσιάζονται ως εργαλείο εκσυγχρονισμού και ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας. Η επιλογή αυτή υιοθετείται για να περιοριστεί η υπερπαραγωγή χωρίς να αλλάξει το κυρίαρχο μοντέλο, να ευθυγραμμιστεί η ΚΑΠ με τους κανόνες του διεθνούς εμπορίου και των αγορών. Στην πράξη, το οικονομικό και κλιματικό ρίσκο μεταφέρεται σχεδόν αποκλειστικά στον παραγωγό. Οι τιμές αφήνονται στην αγορά, οι

απώλειες δεν αντισταθμίζονται συλλογικά και η ενίσχυση χορηγείται μόνο υπό όρους συμμόρφωσης. Το εισόδημα δεν εξαρτάται πλέον από το τι και πώς παράγεται, αλλά από το αν ο αγρότης συμμορφώνεται με ένα όλο και πιο σύνθετο πλέγμα κανόνων, ελέγχων και διοικητικών απαιτήσεων. Η πολιτική σύγκρουση γύρω από την παραγωγή, τις τιμές και τις αγορές αποπολιτικοποιείται και αντικαθίσταται από γραφειοκρατική επιτήρηση. Σε αυτό το πλαίσιο, ο αγρότης αντιμετωπίζεται ως διοικητικά επιλέξιμος ή μη. «Παράγει» πρωτίστως για να παραμείνει εντός του συστήματος, αποδεχόμενος ατομικά το ρίσκο και συλλογικά την αποπολιτικοποίηση της αγροτικής παραγωγής.

Η πιο πρόσφατη φάση της ΚΑΠ, για την περίοδο 2021 – 2027, ενσωματώνει ρητά την κλιματική κρίση στον λόγο και στα εργαλεία της πολιτικής. Τα οικολογικά σχήματα, οι περιβαλλοντικές δεσμεύσεις και οι εθνικοί στρατηγικοί σχεδιασμοί παρουσιάζονται ως απόδειξη μιας νέας, «πράσινης» ΚΑΠ. Ωστόσο, οι περιβαλλοντικές απαιτήσεις αυξάνονται, χωρίς να μεταβάλλεται ουσιαστικά ο έλεγχος των κρίσιμων πόρων δηλαδή του νερού, της γης, της ενέργειας, της διάθεσης στην αγορά και της ασφάλισης του κινδύνου. Η κλιματική κρίση λειτουργεί έτσι ως πολλαπλασιαστής όλων των προηγούμενων κρίσεων, παραγωγής, εισοδήματος, νομιμοποίησης και ανθεκτικότητας, και αποκαλύπτει τα όρια ενός συστήματος που μεταρρυθμίζεται διαρκώς χωρίς να ανακατανέμει την εξουσία.

Η κλιματική κρίση, άλλωστε, δεν έρχεται σε ένα ουδέτερο πεδίο. Έρχεται σε έναν ήδη άνισο αγροτικό χώρο. Στην Ελλάδα, τα ακραία καιρικά φαινόμενα, η λειψυδρία, οι πλημμύρες και οι καύσωνες πλήττουν δυσανάλογα τους μικρούς και μεσαίους παραγωγούς. Καθώς το κλιματικό ρίσκο αυξάνεται, ο έλεγχος των εισροών παραμένει συγκεντρωμένος, η ασφάλιση είναι ανεπαρκής ή ακριβή, οι αποζημιώσεις καθυστερούν και η «προσαρμογή» μεταφράζεται σε νέες επενδύσεις που ο παραγωγός καλείται να χρηματοδοτήσει μόνος του. Έτσι, η κλιματική κρίση, αντί να γίνει αφορμή για δημοκρατικό επανασχεδιασμό της παραγωγής και των κοινών πόρων, τείνει να μετατρέπεται σε εργαλείο

επιτάχυνσης της συγκέντρωσης. ‘Οσοι αντέχουν το ρίσκο επιβιώνουν, ενώ οι υπόλοιποι εγκαταλείπουν.

Γιατί οι κυρίαρχες λύσεις δεν αρκούν

Οι κυρίαρχες απαντήσεις στην κρίση του αγροτικού τομέα εμφανίζονται με διαφορετικά ονόματα, όπως τεχνολογικός εκσυγχρονισμός, καινοτομία, ψηφιοποίηση, πράσινη μετάβαση, χρηματοδοτικά εργαλεία, αλλά μοιράζονται ένα κοινό χαρακτηριστικό. Δεν αμφισβητούν τη δομή εξουσίας μέσα στην οποία λειτουργεί η αγροτική παραγωγή και τις σχέσεις που την αναπαράγουν.

Η τεχνολογία, για παράδειγμα, προβάλλεται ως ουδέτερη λύση. Στην πράξη, όμως, η ψηφιοποίηση της γεωργίας χωρίς έλεγχο των δεδομένων μετατρέπει τον αγρότη σε παθητικό πάροχο πληροφορίας για τρίτους. Δεδομένα για το έδαφος, τις καλλιέργειες, το νερό και το κλίμα συλλέγονται, αναλύονται και αξιοποιούνται από πλατφόρμες, εταιρείες εισροών ή χρηματοπιστωτικούς φορείς, χωρίς ο ίδιος ο παραγωγός να έχει ουσιαστικό λόγο στη χρήση τους. Με αποτέλεσμα η γνώση αποσπάται από το χωράφι και επανεισάγεται ως υπηρεσία επί πληρωμή.

Αντίστοιχα, η καινοτομία παρουσιάζεται ως μοχλός μετάβασης, χωρίς να τίθεται το ερώτημα της ιδιοκτησίας και του ελέγχου της. Όταν η καινοτομία εισάγεται ως πακέτο τεχνολογιών, πιστοποιήσεων και συμβουλευτικών υπηρεσιών, χωρίς συλλογικές δομές ιδιοκτησίας και διαχείρισης τότε οι παραγωγοί καλούνται να «εκσυγχρονιστούν», χωρίς να συνδιαμορφώνουν τα εργαλεία που καθορίζουν την παραγωγή τους. Ακόμη και οι συνεταιρισμοί, που προβάλλονται ως απάντηση στην ατομική αδυναμία των παραγωγών, δεν αποτελούν από μόνοι τους εγγύηση αλλαγής. Ιδιαίτερα όταν αναπαράγουν τις ίδιες ιεραρχίες που υποτίθεται ότι αντιπαλεύουν τότε μετατρέπονται σε διαχειριστικούς μηχανισμούς επιδοτήσεων ή σε ενδιάμεσους κρίκους της αγοράς, αντί για εργαλεία συλλογικής διαπραγμάτευσης και πολιτικής αυτονομίας.

Το κοινό όριο όλων αυτών των «λύσεων» είναι ότι αντιμετωπίζουν

την αγροτική κρίση ως τεχνικό πρόβλημα αποδοτικότητας, προσαρμογής ή καινοτομίας. Ωστόσο, όπως έδειξε και η ιστορική διαδρομή της ΚΑΠ, η κρίση είναι πρωτίστως πολιτική. Αφορά το ποιος ελέγχει τους πόρους, τη γνώση, τις αλυσίδες αξίας και το ρίσκο. Όσο αυτά τα ερωτήματα παραμένουν εκτός συζήτησης, κάθε νέα λύση, όσο «πράσινη» ή «έξυπνη» κι αν είναι, θα λειτουργήσει ως ακόμη ένα στρώμα πάνω σε ένα σύστημα που έχει ήδη φτάσει στα όριά του.

Μια αντιεξουσιαστική αγροτική προοπτική

Η συζήτηση για μια αντιεξουσιαστική προοπτική στην αγροτική πραγματικότητα και τη ζωή στην ύπαιθρο αποτελεί πολιτική αναγκαιότητα. Η κλιματική κρίση απαιτεί πολιτικές μετατόπισης ισχύος. Όσο οι βασικές σχέσεις ελέγχου παραμένουν αμετάβλητες, κάθε προσπάθεια προσαρμογής θα μεταφράζεται σε περαιτέρω επιβάρυνση των ίδιων υποκειμένων, των μικρών και μεσαίων παραγωγών και των αγροτικών κοινοτήτων.

Κάθε σχεδιασμός θα πρέπει να ξεκινά από την αποκέντρωση της ισχύος και την επανατοποθέτηση του ελέγχου στους ίδιους τους παραγωγούς και στις τοπικές κοινωνίες. Στο επίκεντρο αυτής της προοπτικής βρίσκεται ο συλλογικός έλεγχος των κρίσιμων μέσων παραγωγής δηλαδή των σπόρων, της αποθήκευσης, της μεταποίησης και των βασικών υποδομών. Όταν αυτοί οι κόμβοι παραμένουν πλήρως ιδιωτικοποιημένοι ή ελέγχονται από λίγους ισχυρούς παίκτες, ο παραγωγός στερείται κάθε πραγματικής διαπραγματευτικής δύναμης και εγκλωβίζεται σε σχέσεις εξάρτησης.

Παράλληλα, απαιτείται η ανασυγκρότηση τοπικών και περιφερειακών αλυσίδων αξίας ως πολιτικό σχέδιο μείωσης της εξάρτησης από συγκεντρωμένα και απρόσωπα δίκτυα. Η επανασύνδεση της παραγωγής με τη μεταποίηση και την κατανάλωση σε περιφερειακή κλίμακα ενισχύει τη διαπραγματευτική θέση των παραγωγών και δημιουργεί όρους συλλογικής ανθεκτικότητας απέναντι σε αγορές που λειτουργούν όλο και με μεγαλύτερη αστάθεια.

Κομβικό σε αυτό το σχεδιασμό είναι τα κοινά (commons) ως βάση. Το νερό, η γη, η γνώση και τα δεδομένα δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται αποκλειστικά ως εμπορεύματα ή επενδυτικά assets, ιδίως σε συνθήκες κλιματικής αποσταθεροποίησης. Αποτελούν αναγκαία κοινά, χωρίς τα οποία δεν μπορεί να υπάρξει ούτε βιώσιμη παραγωγή ούτε κοινωνική δικαιοσύνη στην ύπαιθρο. Η διαχείρισή τους δεν είναι τεχνικό ζήτημα, αλλά βαθιά πολιτικό και αφορά το ποιος αποφασίζει, για ποιον και με ποιους όρους.

Τα παραπάνω είναι αναγκαίοι όροι προκειμένου να προχωρήσουμε στα ερωτήμα τι καλλιέργειες επιθυμούμε και με ποια κριτήρια θα αποφασίσουμε και τι αγροτικά προϊόντα χρειαζόμαστε.

ΝΙΚΗ ΣΤΑ ΜΠΛΟΚΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ | ΔΙΚΤΥΟ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ

Download (PDF, 6.9MB)

Πορεία Σάββατο 6 Δεκέμβρη | 18:00, Καμάρα (Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟΥ ‘08

Φέτος συμπληρώνονται 17 χρόνια από την εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τα χέρια του αστυνομικού Κορκονέα στα Εξάρχεια. Η εξέγερση που συντελέστηκε επακόλουθα, σημάδεψε πολιτικά τις γενιές που ακολούθησαν, με

τεράστιες και πρωτοφανείς κοινωνικές προεκτάσεις. Κατάφερε να εδαφικοποιήσει ουσιαστικά την δημιουργία συνελεύσεων, ελεύθερων κοινωνικών χώρων, δομών και πυρήνων πολιτικής ριζοσπαστικοποίησης-οργάνωσης σε όλη την ελλαδική γεωγραφία, δίνοντας παράλληλα άμεσες απαντήσεις στις ανάγκες της ίδιας της κοινωνίας με οριζόντιες-αμεσοδημοκρατικές πρακτικές, μετουσιώνοντας στην πράξη μία διαφορετική κοινωνική προοπτική. Σε μία περίοδο, όπως και τώρα, όπου η κοινωνία μεταξύ άλλων υπέφερε από τις επιπτώσεις τις οικονομικής κρίσης και της διαρκούς φτωχοποίησης σε όλα τα επίπεδα.
Η δολοφονία του μαθητή Γρηγορόπουλου ξεχείλισε το ποτήρι της κρατικής βίας και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και έγινε η αφορμή για χιλιάδες κόσμου να βγει στους δρόμους σε όλη την χώρα, απαιτώντας δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια. θέτοντας με αυτόν τον τρόπο τις βάσεις για την επόμενη δεκαετία που στιγματίστηκε από κινήματα και κοινωνικές κινήσεις με αντιεξουσιαστικά και εξεγερσιακά χαρακτηριστικά.

ΤΑ ΤΕΜΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Τη βίαιη πραγματικότητα του κρατικού μηχανισμού τη βιώνουμε καθημερινά μέσα από ένα σύστημα καταπίεσης στην καθημερινή μας ζωή, αλλά αποτυπώνεται και με τον πιο ωμό τρόπο στα διαρκή εγκλήματα που παράγει: από τα Τέμπη και την Πύλο έως την Παλαιστίνη. Είναι η διαρκής αναπαραγωγή ενός κλίματος τρόμου, όπως και η προσπάθεια να μετατρέψει τον Δεκέμβρη από ιστορική στιγμή κοινωνικής εξέγερσης σε πεδίο ποινικοποίησης. Η κανονικοποίηση της κρατικής καταστολής και η εργαλειοποίηση του φόβου ώστε η κοινωνία να συνηθίζει την απώλεια.

Τα γεγονότα τον τελευταίο καιρό δείχνουν ξανά πώς το κράτος επανέρχεται στη λογική του “εσωτερικού εχθρού”, στοχοποιώντας συγκεκριμένα πρόσωπα και συλλογικότητες που συνδέονται με τον Δεκέμβρη του 2008. Η προφυλάκιση του Ν. Ρωμανού με μοναδικό στοιχείο ένα αποτύπωμα πάνω σε ένα κινητό αντικείμενο, οι συλλήψεις ανθρώπων με βάση τις συντροφικές τους σχέσεις στην υπόθεση Αμπελοκήπων και η διαρκής προσπάθεια να μετατραπεί ο Δεκέμβρης σε πεδίο ποινικοποίησης, καταδεικνύουν την επιμονή

της κατασταλτικής λογικής. Η διαδικασία αυτή επιχειρεί να περιορίσει τη δυνατότητα της κοινωνίας να αμφισβητεί, να αντιστέκεται και να οργανώνεται συλλογικά.

Παράλληλα, η ίδια λογική επεκτείνεται. Η θανατοπολιτική του κράτους αποτυπώνεται από τα Τέμπη και την Πύλο μέχρι τη γενοκτονία στη Γάζα, όπου οι ζωές εγκαταλείπονται και καταστρέφονται. Η κοινωνική συναίνεση στην καταστολή, η στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής και η κανονικοποίηση της απώλειας επιτρέπουν στα κράτη να νομιμοποιούν την καταστροφή. Από τα ναυάγια και τις επαναπροωθήσεις έως τους βομβαρδισμούς, την εγκατάλειψη υποδομών και την συγκάλυψη εγκλημάτων το μήνυμα είναι σαφές: οι ζωές μας είναι αναλώσιμες.

Η αντίσταση είναι κοινωνική αναγκαιότητα.
Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΖΩΗ
Αν κάποιος ρωτούσε τι σημαίνει ο Δεκέμβρης για όλες και όλους εμάς στο σήμερα, τότε θα λέγαμε πως σημαίνει εξέγερση, αντίσταση και συλλογική διεκδίκηση. Είναι η απάντηση στο να μην ανεχόμαστε τίποτα από τους καταπιεστές μας και αντ’ αυτού να οργανωνόμαστε και να μαχόμαστε συλλογικά. Σε μία περίοδο όπου το κράτος επιβάλλει και επιβάλλεται με κάθε τρόπο κατασταλτικά και βίαια στα κομμάτια που αγωνίζονται και στην ίδια την κοινωνία, η μνήμη του Δεκέμβρη μένει ζωντανή και ενσαρκώνει την διαρκή ανάγκη για αντίσταση και αλληλεγγύη. Μας δείχνει το δρόμο και το πείσμα με το οποίο πρέπει να επιμείνουμε σε όλα εκείνα που θεωρούσαμε αυτονόητα και αμφισβητούνται συνεχώς από την Εξουσία: ο ελεύθερος δημόσιος χώρος, το δικαίωμα στην διαμαρτυρία, οι εργασιακές συνθήκες, η ίδια η έννοια της δικαιοσύνης.

Με λίγα λόγια, παλεύουμε για την δικαιοσύνη του αγώνα που αντιμάχεται την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Για μία εργασία που θα αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας ώς ελεύθερα όντα, και όχι ως εξαρτήματα της εργασιακής ζούγκλας των ισχυρών. Αντιμαχόμαστε τον σημερινό κόσμο που θέλει την κοινωνία τεμαχισμένη σε άτομα διαλυμένα από την έλλειψη συλλογικής και

αλληλέγγυας ζωής.
Ο δρόμος που άνοιξε ο Δεκέμβρης είναι μπροστά μας και είναι αγώνας με ελευθερία για ελευθερία, με δικαιοσύνη για δικαιοσύνη, με ισότητα για ισότητα.

– ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟΥ ‘08, ΤΑ ΤΕΜΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΖΩΗ

– ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ ΑΝΑΠΝΟΗ
ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΦΟΒΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ/ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ:
ΣΑΒΒΑΤΟ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2025-18:00 – ΚΑΜΑΡΑ

Συγκροτούμε κοινό μπλοκ με τον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Οι εκδόσεις «Βαβυλωνία» κυκλοφόρησαν το βιβλίο «Κόσμοι Άλλοι και λαοί σε κίνηση» του Ραούλ Ζιμπέκι

Οι εκδόσεις «Βαβυλωνία» επιστρέφουν με καινούριο βιβλίο έπειτα από αρκετά χρόνια.
Και τι βιβλίο; Το νέο βιβλίο του πολύ σημαντικού Ουρουγουανού θεωρητικού στοχαστή της αντιαποικιοκρατίας και των σύγχρονων κινημάτων στη Λατινική Αμερική, του Ραούλ Ζιμπέκι, με το χαρακτηριστικό τίτλο «Κόσμοι Άλλοι και λαοί σε κίνηση / Συζητήσεις γύρω από την αντιαποικιοκρατία και τη μετάβαση στη Λατινική Αμερική».

Η μετάφραση έγινε από τα ισπανικά από τον Άνχελ Πέρεθ

Γκονθάλεθ, ο οποίος έχει διανθίσει την έκδοση με πλήθος σημαντικών υποσημειώσεων που δίνουν μεγαλύτερη κατατοπιστικότητα και τροφή για περαιτέρω σκέψη και αναζήτηση. Το πολύ όμορφο εξώφυλλο, εμπνευσμένο από την γραφή των λαών της προκολομβιανής Αμερικής, το στήσιμο του βιβλίου και όλη η γραφιστική δουλειά ανήκει στον Αδελφό Κουφίωνα.

Τέλος, ο Σταύρος Σταυρίδης μάς έκανε την τιμή να γράψει τον πρόλογο του βιβλίου, από τον οποίο αντιγράφουμε τα εξής: «Οι καθημερινές εμπειρίες διασταυρώνονται με υπόγειες ελπίδες, οι εξάρσεις και οι εκρήξεις της απόγνωσης διασταυρώνονται με υβριδικές επινοήσεις καθημερινής άμυνας απέναντι στη σκληρότητα της εκμετάλλευσης. Είναι εδώ που αναζητά ο Ζιμπέκι, και όλοι μας, προεικονίσεις ενός χειραφετητικού κόσμου. Με όλη την πιθανά υπερβολική αξίωση που φέρει η λέξη προεικόνιση έχει τούτη τη δύναμη: να δείξει ότι η ζωή μπορεί να είναι και αλλιώς, ότι οι σημερινές κοινωνίες της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης δεν αποτελούν το τέλος της ιστορίας.» Κυκλοφορεί, λοιπόν, σε κινηματικούς χώρους και σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία σε όλη την Ελλάδα προκειμένου να ενισχύσει το διάλογο και το στοχασμό γύρω από τα πολύ επίκαιρα ζητήματα της μετάβασης σε συστήματα ζωής πέρα από το κράτος και τον καπιταλισμό, της αντιαποικιοκρατίας και των σύγχρονων κινημάτων σε όλο τον κόσμο που ξεπερνούν τους περιορισμένους ορίζοντες της ευρωκεντρικής σκέψης.

Όλα τα σημεία διάθεσης θα ανακοινωθούν πολύ σύντομα. Εκτός των παραπάνω τρόπων, μπορείτε να έρθετε σε επικοινωνία με τις εκδόσεις «Βαβυλωνία» για να το προμηθευτείτε με τους παρακάτω τρόπους:

✉ Email : periodikobabylonia@gmail.com
Facebook : Περιοδικό Βαβυλωνία – Babylonia Journal
Instagram : @babylonia_journal

Πορεία 6 Δεκέμβρη, 18.00 Ακαδημία(Ιωάννινα) – Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ
ΑΛΛΑ Η ΦΛΟΓΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΔΕΝ ΣΒΗΝΕΙ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΝΙΚΟ ΡΩΜΑΝΟ
ΝΙΚΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΗΣ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ

Την Πέμπτη 31 Οκτωβρίου 2024, σχεδόν έναν χρόνο πριν, σημειώνεται έκρηξη σε διαμέρισμα των Αμπελοκήπων και χωρίς να χάσει ούτε δευτερόλεπτο αναλαμβάνει δράση η αντιτρομοκρατική. Κατευθείαν προχωρά σε σύλληψη μιας γυναίκας που βρισκόταν εντός του διαμερίσματος αλλά και της γυναίκας που είχε παραλάβει τα κλειδιά του Διαμερίσματος και διέμενε στο εξωτερικό.
Ωστόσο, στα ΜΜΕ κυριαρχούν ακόμα ειδήσεις σχετικές με τη διαγραφή Σαμαρά από τη ΝΔ και με το έγκλημα των Τεμπών, όπου το κράτος όχι μόνο δεν κινήθηκε ακαριαία για να συλλέξει στοιχεία από τον τόπο του εγκλήματος, αλλά στην ουσία έκανε ό,τι ήταν εφικτό προκειμένου να τα εξαφανίσει, πρακτική που έρχεται σε προφανή αντίθεση με την «σβελτάδα» στην υπόθεση των Αμπελοκήπων.

Για τον πλήρη αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης επιστρατεύτηκε η γνωστή τακτική του αποδιοπομπαίου τράγου, που λειτουργεί ως βαλβίδα αποσυμπίεσης σε δύσκολες στιγμές. Αυτό είναι το σημείο που έρχεται στο προσκήνιο η είδηση για τη δήθεν εμπλοκή του αγωνιστή Νίκου Ρωμανού. Ο Νίκος είναι ο άνθρωπος στου οποίου τα χέρια έπεσε νεκρός, στις 6 Δεκέμβρη

του 2008, ο αδελφικός του φίλος Αλέξης Γρηγορόπουλος, αφού προηγουμένως είχε προσβληθεί με σφαίρα από το μακρύ χέρι του κράτους, που ταΐζει η εξουσία. Ο φονιάς της 6ης Δεκεμβρίου έπειτα από την αποφυλάκισή του το 2019, βρίσκεται σήμερα και πάλι στην φυλακή, μετά από ομόφωνη απόφαση του δικαστηρίου για ισόβια κάθειρξη.

Στην φυλακή όμως βρίσκεται και ο Νίκος Ρωμανός. Ο Νίκος που θα κουβαλάει αυτή την ανάμνηση για μια ζωή, συνεχίζει να διώκεται με κάθε ευκαιρία, όντας ένας ακόμα αποδιοπομπαίος τράγος στην μακρά λίστα αγωνιστών, από τη Μεταπολίτευση κι έπειτα για να μην πάμε πιο πίσω, που στοχοποιούνταν και διασύρονταν κάθε φορά που το κράτος είχε ανάγκη από ένα εξιλαστήριο θύμα. Το κυνήγι ενάντια στον Νίκο Ρωμανό ξεκινάει έναν χρόνο πριν όταν η αντιτρομοκρατική προχωράει στην παράνομη σύλληψη του Νίκου Ρωμανού, εξαφανίζοντας από την επικαιρότητα κάθε τι επιβαρυντικό για την κυβέρνηση και το μπλοκ συμφερόντων που αυτή εκπροσωπεί, καθώς πλέον η πρώτη είδηση είναι η σύλληψη του Ρωμανού, ο οποίος με συνοπτικές διαδικασίες προφυλακίστηκε. Η ΕΛΑΣ ανακοινώνει ότι βρέθηκε δακτυλικό του αποτύπωμα σε πλαστική σακούλα, εντός του διαμερίσματος που υπέστη ολική καταστροφή. Η αναφορά της ΕΛΑΣ μάς ταξιδεύει στο 2010, όπου είχε σταλεί φάκελος με εκρηκτικό μηχανισμό στο υπουργείο Δημοσίας Τάξης έχοντας στόχο τον Χρυσοχοΐδη. Τότε η ΕΛΑΣ ισχυρίστηκε ότι στο φάκελο που εξερράγη ο εκρηκτικός μηχανισμός, βρέθηκε ολόκληρο αποτύπωμα του Παλαιοκώστα! Είναι άπειρες οι δικαστικές αποφάσεις παγκοσμίως που έχουν δεχτεί ότι δεν μπορεί το δακτυλικό αποτύπωμα να αποτελέσει από μόνο του παράγοντα καταδίκης, από τη στιγμή μάλιστα που είναι πολύ εύκολο να «φυτευτεί», ειδικά από τους μηχανισμούς καταστολής, αλλά και από τον οποιονδήποτε.

Ερχόμενοι στο σήμερα και ενώ όλοι θα περιμέναμε πως η ιστορία αυτή θα είχε τελειώσει, τα γεγονότα μας διαψεύδουν. Ενώ ο εισαγγελέας είχε προτείνει την αποφυλάκιση του Νίκου, το δικαστικό συμβούλιο αποφάσισε την παράταση της κράτησης ακόμα έξι μήνες, συνολικά 18 μήνες άδικης φυλάκισης. Η «προσωρινή

κράτηση» που μόνο προσωρινή δεν μοιάζει να είναι, στερεί την ελευθερία του Νίκου. Ανησυχητική είναι επίσης και η αλλαγή των λεγόμενων της προέδρου του δικαστικού συμβουλίου, με την αρχική άποψή της να είναι πως στην σακούλα υπάρχουν μόνο τα αποτυπώματα του Νίκου και του συγκατηγορουμένου του. Όμως μετά το έγγραφο της αστυνομίας που αναφέρει ότι τελικά στην σακούλα υπάρχουν κι άλλα αποτυπώματα, η ίδια καταλήγει εν τελεί σε κάτι αντίθετο από το αρχικό συμπέρασμά της και αναφέρει πως λόγω των μη ισχυρών υπόλοιπων αποτυπωμάτων, η ύπαρξη του αποτυπώματος του Νίκου φανερώνει εμπλοκή και έτσι όλα ανήκουνε σε αυτόν και τον συγκρατούμενό του (χωρίς να υπάρχει πιστοποίηση του ισχυρισμού, από τα αρμόδια εργαστήρια της αστυνομίας). Κάπου μέσα σε όλα αυτά αχνοφαίνεται και η δικαιοσύνη, όχι;

Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ/ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 άφησε, και μια τεράστια παρακαταθήκη για τις κοινωνικές αντιστάσεις των καταπιεσμένων, στα μάτια των οποίων φώτισε έστω Και για λίγο η φλόγα μιας διαφορετικής κοινωνίας, χωρίς αρχηγούς και ηγέτες, χωρίς Καταπίεση και ανισότητες, ακολουθώντας το νήμα όλων των σύγχρονων εξεγέρσεων.Η εξέγερση του Δεκέμβρη απέδειξε ότι η κοινωνία μπορεί να αντιπαρατεθεί στο μονοπώλιο της κρατικής βίας. Τα δύσκολα χρόνια που ακολούθησαν το 2008, με την οικονομική κρίση και την βίαιη φτωχοποίηση της κοινωνίας, οι οριζόντιες και αμεσοδημοκρατικές πρακτικές του Δεκέμβρη βρήκαν έδαφος σε λαϊκές συνελεύσεις, καταλήψεις, κολλεκτίβες,συλλογικές κουζίνες και σε κινήσεις αδιαμεσολάβητης αντίστασης απέναντι στο κράτος και το κεφάλαιο.Η φλόγα του Δεκέμβρη, λοιπόν, δε σβήνει. Την βλέπουμε στα μάτια όσων αντιστάθηκαν εκείνες τις άγριες ημέρες, στα μάτια όσων συνέχισαν να αγωνίζονται και δεν παραιτήθηκαν, όσων ελπίζουν και ονειρεύονται ένα διαφορετικό αύριο. Η φλόγα αυτή μας δείχνει πώς να πορευτούμε στον αγώνα που δίνουμε καθημερινά ενάντια στην κρατική τρομοκρατία.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑΝΝΑ, ΤΟΝ ΡΩΜΑΝΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ

ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ
ΠΟΡΕΙΑ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ, 18.00 ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

ΠΟΡΕΙΑ, 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, 15:00, ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ(ΑΘΗΝΑ)

Μπροστά στον Πόλεμο
Ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, η συμμετοχή των «υπερδυνάμεων» σε πολεμικές συρράξεις, της Ρωσίας στην Ουκρανία, επί μια τριετία, και της Αμερικής στη Μέση Ανατολή, είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, η γενοκτονία στη Γάζα, οι σφαγές στο Σουδάν, μας αποκαλύπτουν ότι τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη συγκροτηθεί και οι συζητήσεις ανανέωσης των εξοπλισμών επιβεβαιώνουν την επέκταση του μιλιταρισμού και στις κοινωνίες.
Ταυτόχρονα, σε παγκόσμιο επίπεδο τα αφεντικά αναδιανέμουν τις αγορές, τους ενεργειακούς κόμβους, την επέκταση της λεηλασίας της φύσης με εξορύξεις παντού, επαναρυθμίζοντας την εμπορευματική παραγωγή σε μια διαδικασία συγκρότησης συμμαχιών. Σε αυτές τις περιπτώσεις τα πράγματα παίρνουν το δρόμο τους, αφού τα κράτη και οι συνασπισμοί προβάλλουν την υπέρτατη μορφή βίας που έχουν συσσωρεύσει από το τέλος του τελευταίου πολέμου. Η προβολή του στρατού και των εξοπλισμών στο δημόσιο χώρο μετατρέπει εύκολα τον εθνικισμό σε μιλιταρισμό, σαν κυρίαρχη ιδεολογία, στοχεύοντας στον αφιονισμό ολόκληρης της κοινωνίας, προκειμένου να προετοιμάσει την στάση όλων μας απέναντι στα κανόνια.
Η εναντίωσή μας σε κάθε εθνικιστική και κρατική ιδεολογία θα έπρεπε να ήταν δεδομένη, λόγω του πανανθρώπινου αφηγήματός μας, αλλά δεν είναι, όπως δεν ήταν και στο ιστορικό παρελθόν, γι’ αυτό σκοπεύουμε να την επαναλάβουμε. Παρά τις γενικόλογες διακηρύξεις που πηγάζουν απο ιστορικά ιδεολογικά αφηγήματα, η

στάση μας «Μπροστά στον Πόλεμο» δεν υπήρξε αρκούντως αντιπολεμική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων, που έμειναν συνεπείς με τα νοήματα της κοινωνικής επανάστασης.
Σε αυτές τις «πολεμικές» καταστάσεις αυτό που χαρακτήριζε και χαρακτηρίζει την πολιτική στάση της πλειοψηφίας του κόσμου είναι κυρίως ο στρατοπεδισμός και η παράταξη σε ευρύτερα κρατικά μιλιταριστικά πολεμικά μπλοκ. Προέρχεται αυτό από την έντονη πίεση που ασκεί η κυρίαρχη ιδεολογία (εθνοκρατισμός), εμφανιζόμενη ως καθολικό φαινόμενο, διαπερνώντας ακόμη και τις φαινομενικά αντίθετες ιδεολογικές συσπειρώσεις ή μήπως από τον φόβο απομόνωσης μπροστά στην ορμητική βαρβαρότητα του επερχόμενου πολέμου επιλέγοντας τη συμμετοχή σε αυτόν; Η γνώμη μας είναι ότι ισχύουν και τα δύο.
Βρισκόμαστε «Μπροστά στον Πόλεμο» δεν σημαίνει ότι βρισκόμαστε παραμονές του πολέμου, παρά την ένταση των περιφερειακών συγκρούσεων και την στρατοπέδευση. Ο χρόνος υπάρχει για να προετοιμαστούμε και να προετοιμάσουμε τα υποκείμενα, τα υποψήφια σφαγής, για μια άμεση ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ στρατηγική και δράση που να διαπερνά όλα ανεξαιρέτως τα σύνορα. Πράξεις και δράσεις σε αυτή την κατεύθυνση έχουν ήδη εκδηλωθεί είτε με τους λιμενεργάτες στον Πειραιά είτε με τους περίφημους λιμενεργάτες της Γένοβας, ενώ διάχυτο είναι το αντιπολεμικό κλίμα παντού.
Στη φετινή πορεία του Πολυτεχνείου αφού περάσουμε απο τη Βουλή και καταλήξουμε στην Πρεσβεία να καταλάβουν ότι είμαστε Ή με την κοινωνική επανάσταση ή με τον πόλεμο και τα στρατόπεδα εξουσίας που αυτός δημιουργεί. Και αυτή τη φορά να το εννοήσουμε, κάνοντάς το κτήμα των αποκάτω.
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ – Ο

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ – ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ(ΛΑΡΙΣΑ)

Με αυτό το σύνθημα -και τίποτα παραπάνω- επιλέξαμε να κατευθυνθούμε, πριν από περίπου μισό χρόνο, σε μία από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις που έχει δει η ελλαδική γεωγραφία με εκατομμύρια κόσμου συμμέτοχους ανά πόλη και χωριό. Για να φτάσουμε στο σήμερα με συγγενείς θυμάτων του κρατικού αυτού εγκλήματος να βάζουν το ίδιο το σώμα τους μπροστά για τα πλέον αυτονόητα, μπροστά στους καρεκλοκένταυρους και στα κοράκια της Εξουσίας. Σαν να μην έφταναν, δηλαδή, οι δικοί τους δολοφονημένοι άνθρωποι στον βωμό του κέρδους των εταιρειών και της αλαζονείας της εξουσίας, θα πρέπει να φτάσουν στο ύψιστο σημείο διαμαρτυρίας για να πράξει η “Δικαιοσύνη” ως οφείλει.
Από μεριάς μας στεκόμαστε στο πλάι και αλληλέγγυοι/ες στον αγώνα για Ζωή και Δικαιοσύνη. Μέχρι τέλους. Από την πρώτη ημέρα διακηρύξαμε και δώσαμε την υπόσχεση στους ίδιους τους εαυτούς μας πρώτα απ’ όλα, δίνοντας χώρο στο συλλογικό πράττειν:”Ασφαλιστικές δικλείδες δεν υπάρχουν για ο,τι μέλει να έρθει, πέρα απ’ την δική μας ενσώματη συμμετοχή και παρουσία στον δημόσιο χώρο. Γνωρίζουμε πως ο αγώνας για ισότητα με ισότητα, για αλληλεγγύη με αλληλεγγύη, για δικαιοσύνη με δικαιοσύνη έχει την δική του δυναμική.Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.”
Με λίγα λόγια, να μην αφήσουμε το έγκλημα αυτό να ξεχαστεί. Έτσι και η πανελλαδική πορεία στην πόλη της Λάρισας έρχεται να συντελέσει ακριβώς σε αυτό. Με τα εγκλήματα του σάπιου κόσμου της εξουσίας να συνεχίζονται απ’ άκρη σε άκρη, με το κυνήγι, τους βασανισμούς, τις φυλακίσεις κι εν τέλει την δολοφονία όποιου έχει διαφορετικό χρώμα και ψάχνει για ένα καλύτερο αύριο (Πύλος) και μία ολόκληρη γενοκτονία ενός λαού από το Ισραηλινό Κράτος και τους πρόθυμους-σιωπηλούς συμμάχους του, και όχι μόνο, να παίζουν πολιτικά παιχνίδια μπροστά στον πόλεμο (Παλαιστίνη). Όλα αυτά αναδεικνύουν και συμπυκνώνουν, παράλληλα, πως οι ζωές μας συνεχώς δεν μετράνε και είναι οι

πλέον αναλώσιμες σε κάθε συνθήκη. Κι εκεί για όσους/ες κακεντρεχείς, στην καλύτερη, αναρωτιούνται, ενώνονται με το σύνθημα: Δεν υπάρχει Ειρήνη, χωρίς Δικαιοσύνη.

- **Καλούμε-συμμετέχουμε στην Πανελλαδική Πορεία για το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη:**

- **Σάββατο 27/09, 12:00, Λάρισα (Κεντρική Πλατεία)**

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
Παρακάτω παραθέτουμε κάποια χρήσιμα συμπεράσματα από τις κινητοποιήσεις και για την φύση του κρατικού εγκλήματος στα Τέμπη:
"Αδιαμφισβήτητα, το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη φανέρωσε όλες τις αιτίες με αυτά που μας οδήγησαν μέχρι εδώ:
Εκποίηση και συνεχή υπονόμευση των τρένων και του σιδηροδρομικού δικτύου με μη ασφαλείς μεταφορές. Το αλισβερίσι, όπως και το αδιέξοδο των ευθυνών του πολιτικού συστήματος γύρω από το οτιδήποτε με πρόσχημα ένα λειψό ποσοστό 41% που μετατρέπεται σε γύρω στο 20% επί των εγγεγραμμένων. Μέσα στο τελευταίο και η Δικαιοσύνη, τυφλή, έρμαιο των εκάστοτε συμφερόντων με μηδενική έρευνα, αγνόηση και καταστροφή του πεδίου, όπως συνηθίζει να γίνεται σε πολλές δίκες που υπεύθυνο στέκεται το Κράτος και το Κεφάλαιο.
Αλλά κυρίως ανέδειξε ότι οι ζωές μας δεν μετράνε μία μπροστά στα δόντια της Εξουσίας και του κέρδους. Η ανάθεση των ζωών μας σε κράτος και κεφάλαιο οδηγεί μαθηματικά σε νέα "Τέμπη". Κι αυτό είναι που πρέπει να καταλάβουμε και όχι να καλλιεργούμε συνεχώς αυταπάτες και μυθεύματα: πως όσο υπάρχει αυτό το σύστημα διακυβέρνησης και αλληλεμπλοκής των εξουσιών τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει.
Η κοινοβουλευτική συμπαιγνία δεν έφερε την εκτόνωση. Ούτε οι προανακριτικές, ούτε οι εξεταστικές, ούτε η εθνική ενότητα για τον πρόεδρο Δημοκρατίας, ούτε καν η πρόταση δυσπιστίας δεν κατάφεραν την επιστροφή στην κανονικότητα. Εναλλακτική κοινοβουλευτική λύση δεν υπάρχει. Η 28η Φλεβάρη δημιούργησε αυτό που ονομάζουμε Κενό Εξουσίας. Αφήνοντας πίσω την ασφάλεια των ιδεολογικών επαναστάσεων για συμμετοχή και ερμηνεία, αν μας ενδιαφέρουν σήμερα οι αναστατώσεις είναι για το κενό εξουσίας που προκαλούν, γιατί μέσα από αυτό μπορεί να αναδυθεί το πρόταγμα της αυτονομίας, της κοινωνικής αντιεξουσίας κι εντέλει της αυτοκυβέρνησης.

Σε αυτό το κενό ελλοχεύει πάντα μία μορφή εξουσίας. Δεν μπορούμε να την καταργήσουμε, γιατί το κενό θα εξέπιπτε σε κενότητα, μπορούμε, όμως, να την καταστήσουμε μη αναπαραστάσιμη από ηγέτες, από οργανωτικές, αυτοαναφορικές και ιδεολογικές ηγεμονίες κλπ. Δηλαδή μία δυναμική σχέση ανοιχτή σε ρήξεις, όχι μόνο στα προφανή, δηλαδή εξωτερικά στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και εσωτερικά όταν και όποτε κρίνεται αναγκαίο. Αυτή τη δυναμική σχέση που την έχουμε αφουγκραστεί στις σύγχρονες εξεγέρσεις μπορούμε να την ονομάσουμε ρητή θέσμιση του κενού της μη αναπαραστάσιμης εξουσίας.” Για τα αδιέξοδα του κοινοβουλευτισμού

Δίκτυο αυτόνομων συνελεύσεων της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης – Μάρτιος 2025 –

“Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι ένα κινούμενο έδαφος, μέσα στο οποίο μπορεί να γειωθεί μια απελεύθερη σχέση από τα κάτω και με τους από κάτω. Μια σχέση θεσμισμένη με αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, που θα αφορά στον έλεγχο, στα οικονομικά μεγέθη, στην προστασία και στην εξυπηρέτηση χρηστών και εργαζομένων.

Η αντίστασή μας και η «άλλη προοπτική» είναι το δικό μας οξυγόνο, είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη, έξω απ’ τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα, και μέχρι την δίκη.

Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.

Ας πάρουμε τη θέση μας στη μεριά των από κάτω. Η Αυτό-οργάνωση και η αντιεξουσιαστική αυτονομία είναι τα όπλα μας σε όλα τα επίπεδα.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας, μία ημέρα έπειτα από τις κινητοποιήσεις της 28 Φλεβάρη του 2025

ΚΑΝΕΝΑ ΑΙΟΛΙΚΟ ΠΑΡΚΟ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΜΠΟΖΟΒΟ ΠΩΓΩΝΙΟΥ(Pics)

Την Κυριακή 14/09/2025 πραγματοποιήθηκε πεζοπορία στο όρος Μπόζοβο (Μακρύκαμπος) Πωγωνίου ως ένδειξη διαμαρτυρίας για την εγκατάσταση ανεμογεννητριών. Η πεζοπορία που συνδιοργανώθηκε από τον ΦΟΣ ΠΩΓΩΝΙΟΥ και τον ΕΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ξεκίνησε από το χωριό Ποντικάτες και μετά από διάσχιση της κορυφογραμμής κατέληξε στο χωρίο Σταυροσκιάδι. Παρότι η διαδρομή ήταν υψηλής δυσκολίας και πολύωρη η συμμετοχή ήταν μαζική (περίπου 50 άτομά) από κόσμο που συσπειρώθηκε ώστε να εναντιωθεί στην διαφαινόμενη εγκατάσταση του Αιολικού πάρκου.
Η φύση δεν πουλιέται και δεν αγοράζεται από κανέναν.
Ούτε το Μπόζοβο, ούτε κανένα άλλο βουνό, ποτάμι, ή θάλασσα θα γίνει βιομηχανική περιοχή για τα κέρδη τους.
ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΠΩΓΩΝΙ
ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΒΟΥΝΑ ΧΩΡΙΣ ΑΙΟΛΙΚΑ
Ανοιχτή Συνέλευση ενάντια στην ενεργειακή Λεηλασία

ΟΥΤΕ Στο πεζοΝΙ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΒΟΥΝΑ χωρίς ΑΙΟΛΙΚΑ
ΟΧΙ ΑΝΕΜΟΓΕΝΝΗΤΡΙΕΣ ΣΤΟ
ΜΠΟΖΟΒΟ

